

Zbirka DROBEN LIST

Marijan Salobir

**LOVSKA
KRONIKA**

Zbirka DROBEN LIST

Marijan Salobir

**LOVSKA
KRONIKA**

Velenje, december 2012

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica,
Ljubljana

821.163.6-82
639.1(497.4Velenje)

SALOBIR, Marijan
Lovska kronika / Marijan Salobir.
- Velenje : Knjižnica, 2012. - (Zbirka
Droben list)

ISBN 978-961-92287-8-4

264236800

Uvod

Vesel sem, da so se te trije udarci s krstno palico daljnjega leta devetnajstosedeminsedemdesetega, kot sam praviš v uvodu k Lovski kroniki, dobro prijeli. Še posebej tretji, ki si ga prejel za »družine složno življenje«. Bal sem se že, da si, moj cenjeni lovski tovariš Marijan, za vedno utihnil in celo nehal pisati lovske kronike. Pa si se oglasil ob najbolj primernem času, ko nisem vedel, kako v teh časih najprimerneje zaznamovati petinšestdesetletnico Lovskega društva Velenje. Kako bi lahko lepše obeležili ta visoki jubilej kot z izidom tvoje knjižice Lovska kronika, kjer zelo tankočutno opisuješ doživetja lovcev, ki so zagrešili kaj večjega!? Podvigi naših junakov bi sčasoma šli v pozabo, tako pa ostanejo živi in bodo v slovenski lovski literaturi pravi biser.

Zato, dragi Marijan, v imenu Lovske družine Velenje iskrena hvala za Lovsko kroniko!

Starešina Franci Blatnik

Predgovor

Lovska družina Velenje praznuje letos 65 let. Za svojo 50-letnico ustanovitve je izdala lep Almanah (1997).

Šestdesetletnica nas je nekako prehitela, tako da prihajamo na dan s proslavo 65-letnice.

Za to priložnost smo poiskali kronike nekaterih naših lovcev, ki v tem istem letu, ali blizu, tudi obhajajo kaj večjega. Ali pa so »zagrešili« kaj večjega.

Franc Fále je lani dočakal 90 let in se tudi od nas poslovil. ***Njemu na čast!***

Jože Kvartič Pepč obhaja letos 60 let svojega lovskega udejstvovanja. ***Njemu na čast!***

Alojz Grebenšek Pénez bo drugo leto obhajal 75 življenjskih let. ***Njemu na čast!***

Otmar Blatnik, naš častni član, bi v tem času tudi slavil 90 let. ***Njemu na čast!***

Še veliko vas je, ki si zaslužite enako pozornost. V knjižni zbirki Droben list ni toliko prostora. Počakajte na 70-letnico naše družine! Takrat ne uidete!

Saj veste! Na naših lovskih stečinah nas spremljajo trije zvesti spremljevalci: naša boginja Diana, naš zavetnik sveti Hubert, in luna, posebno polna luna, ki vse vidi in vse ve ...

Za sklep še nekaj! Lovci naše lovske družine ste soakterji dogodkov, ki so popisani v teh kronikah. Brez vas ne bi bilo ne dogodkov, ne kronik. Hvala vam!

In hvala knjižnici Velenje!

Kronika nenadkriljivega lovca Franca Fáleta

Povsódi, čujte, se šušlja,
precėj nerodna zgodbica,
kako je Franca Fáleta
lisica obiskávala.

Je kar naprej bajé bilá
nekakšen gost od Fáleta,
saj vsako noč je tja prišlá
in vzela kuro 'z kurnika.

Pomislite zdaj vsi na psa,
na teriérja lovskega,
kako v lisico on reží,
verigo trga – ta ne dá,
da bi pográbil jo z zobmi.

In vsako noč se zgodba ta
za las enako ponovi:
lisica pride mimo psa,
si vzame kuro in zbeži.

Preklinja Vida: **»Fále moj,
če mí je ne dobiš nocoj
po drugega bom lovca šla,
naj to lisico pokonča.«**

A Fále naš, star veteran
tej grožnji Vidini prikima,
a misli si, lisjak pretkan:
»Nič preje ne, da pride zima.

**Pa kaj potem, če kure vse
pokrade nam tatica,
saj to so kure Vídine,
a moja bo lisica.**

**Pa ne le ena, čujte me,
cel grozd lisic dobim,
saj ta, ki Vidi kure krade,
gotovo dela to za mlade.**

**Le naj se Vida mi jezi,
kar naj preklinja in bentí
da le tatica odredi,
lisic vsaj pet za zimske dni!«**

Nóč za nočjó ta zgódba grê
preklinja Vida in benti
z verige kuža trga se
a lovec Fále mirno spi.

Nóč za nočjó ta zgodba grê.
tako kot zna le terier,
pes laja na pretege vse,
a Fáleta ni od nikjer.

Noč za nočjo ta zgodba grê
lisica znosi kure vsê!

Razmišlja lovski terier:
**»Ustvarjen sem, da primem zver,
a ízpred nása pasjega,
mi je lisica znósila
vseh dvánajst kur iz kurnika.**

**Za mano bodo kázali,
se glásno bodo rogali:
'Glej, to je pes od Fáleta,
saj veste, tisti siromak,
ki mu lisica spráznila,
njegov je kokošnjak.'**«

Sramote te prenesel ni
in v svoji pasji žalosti
čez uto ketno zavihti,
čez uto skoči, obvisi,
zadrgetá, se umirí,
obešenec več ne živí.

A zgodba s tem še ni končana.

Še ne poznate Fáleta!
gor na Koroško se poda,
pripelje novega si psa,
odličnega lisičarja.

Že v prvem lovu pes mu je
pod strel prignal lisjaka,
no, malo smole prišlo je,
pač drugič ga počaka.

Saj zdaj ima lisičarja,
kot ga nobeden nima,
na lov vsak dan bosta odšla,
doklér bo tále zima.

A zgodba šla drugače je!
Lisičar ta, ker ni od tod,
poda se malce na sprehod,
pri tem ... tako ... mimogredé
se malo pozanima,
kak človek tale Fále je
in kakšna tu je klima.

Sosedov pes pa komaj čaka,
da mu pove od kokošnjaka,
da mu pove, kako mu je
lisica ukrádla kure vse.

Notránja sila žene psa
(s sosedi vedno je tako),
da še naprej izblebeta
kako je s prejšnjim psom biló.

Ko vrli pes s Koroškega
je slišal zgodbo to od psa,
ko slišal je za samomor,
je vzkliknil: »**Saj já nisem nor!**
Če Fále, lovec dopusti,
lisici krasti sred' noči,
potem ne ljubi meni se
po lovsko njemu vdinjati.
Saj bi na lovu vedno me
ta tiha senca spremljala
od pasjega obešenca.«

Tako pove lisičar ta,
ki je prišel s Koroškega,
pove ...
in čisto tiho gre.

Zdaj Fále vztrajno išče ga,
vendár nobene ni sledi,
seveda, ko pa ni snega,
zato sledi najmanjše ni.

Jaz mislim, čujte, Fále to,
narobe dela, saj tako
nikoli našel psa ne bo.

Če hótel kdaj mor'biti
bi psa še izslediti
počaka nájpnej naj lepó,
da záčne kaj snežiti.

Vsi veste, kak' po kunah on
se v snegu rad ozira,
pa naj zdaj v snegu še za psom
svoj Kóželj prebrankira.

1988

Luna vidi grehe vse

Kronika od Jožeta Kvartiča - Pepča

Véč let pálica namaka
se v tej naši kroniki
ze predrznega junaka,
ki ga že poznamo vsi.

Grehov zagrešíl obílo,
več kot drugi grešniki,
v kroniki naj vsaj za silo
se opere, spokori.

A zakrknjen grešnik ni
grehov čisto sam počel
lovski greh v famíliji
'z róda v rod je zmeraj šel.

In tako bi danes prali,
ne le njega, žlaho vso,
z grehi vsi so prigaráli
to velíko kroniko.

Več rodóv hudó grešilo,
lovske grehe delalo,
danes se bo vse razkrilo
poslušájte kroniko.

Nájbrž ste že uganíli
kóga misli kronika
in najbrž se vam ne smili,
sa poznate Kvártiča.

Prvi greh je greh izvirni,
njega moč oprati ni:
Se rodil je v pravoverni
hiši, kjer so lovci vsi.

Stari oče že njegov,
préveč hódil je na lov,
préveč hódil rad je v hosto,
bil doma nič kaj pogosto.

Da opral bi greh si ta,
zlómil lovske droge strup
in da več bi bil doma
vzel lovišče je v zakup.

Naj zdaj v Tájni jaga tista
al'v Konjini je bila,
al'v Gradíšu, vest je čista
saj je ves čas bil doma.

In tako je lovska žila
vsak dan bolj utrípala
in seveda nam rodila
zopet lovca – Kvártiča.

Leta dvánajst je bilo
ko se Kvartič je rodil,
lovsko da tradicijo
v hiši dalje bi gojil.

Puško vlekel še po tleh,
Že z očetom šel na lov.
To je lov bil lovcev dveh
Kvartičev, dveh Jožetov.

Dva Kvartiča, dva Jožeta
zdaj kar naprej tiščita v lov,
a včasih za spremembo sta
še ménda prišla kaj domov.

In takó je Kvartič »dva«
vse prejal, hrib in plan,
čudno ní, da ravno tá
naš je ustanovni član.

Vprašam, lovci moji, vas,
kaj iz téga se rodi?
Kar povejte vsi na glas:
Nájbrž nova lovška kri.

Leta šestintrideset
se ta lovška kri rodi,
saj prijagal je na svet
Jože Kvartič – Jože »tri«.

Tudi ta že zmalega
s pravo jago je začel,
pravzaprav kaj drugega
skoraj ni počel.

»To je bil otroški čas,«
Pepč razneži se naglas,
»vse krog jage se vrtelo,
mene čisto je prevzelo.

Jaga vedno glavna stvar
v naši hiši je bilá,
je bila kot kak oltar,
svéta hišna órdnunga.

Vedno v petek skupaj vsi
smo patrone delali.
Oče vsak naboj je vzel,
probal ga, če pade v cev.

Potlej smo sušit jih dali,
gor na keśl al' na peč,
šibre vse po tleh pobrali,
da ne pride ktera preč.«

Govori nam drugi vir
(Luna vidi grehe vse!),
da zahajal je v revir,
jagal kratkohlačnik že.

S Švénerjem sta se dobila,
preden v šolo bi odšla,
torbe v Špénkov marof skrila,
v lovu jih ne rabita.

Puške vzela sta skrivaj,
in povêdla lovske pse,
šla sta v jago v lovski raj,
lepe širne Lúbele.

En cel teden, o gorjé,
šla namesto v šolo, v lov,
torbe so ju čakale
pod kozólcem za domov.

Ko pa zadnji dan sta skrila
torbe pod kozólec ta
in po Lúbeli lovila
v kó zol'c strela vrezala.

Torbe so jima zgorele,
učenost v pepel je šla,
konec jage je vesele,
vse lepo priznala sta.

Jože Kvartič je tako
v šolski klopi spet sedél,
a srcé je jagalo,
v duhu puško je vihtel.

Neko jutro zgodaj vstane,
noč bila še, skoraj svit,
v lovski strásti gledat' jame
kaj bi mogel ulovit'.

Črno gmoto on zagleda,
na slemenu márofa,
lovska strast mu jo predela
v petelina divjega.

Ves na trnju komaj čaka,
da bo oče šel na furo,
saj navada mu je taka,
da spoštuje zgodnjo uro.

Čim je torej oče šel,
v svitu odpeljal na furo,
že gor v marof jekne strel,
zbije dol ... domačo kuro.

Fantič gleda jo debelo,
in preplašenih oči,
ko razmišlja neveselo,
kak' zabrisal bi sledi.

Nese v njihov gozd trofejo,
dobro skrije jo falot,
čézno zlaga gosto vejo,
preko te še težek hlod.

Ata Kvartič kuro so
v sečnji drv, lesa odkrili.
»Glej, Pepč, sled dihurjevo,«
fantiča so podučili.

In počasi kratkohlačnik
zrasel je v mladeniča,
lovskih skušenj zdaj drugačnih
dasta mu dva Kvartiča.

Zdaj začeli so hoditi
Trije Kvartiči na lov,
To je lov bil znameniti
Kvartičevih Jožetov.

Jožeta je kar nosílo,
slika iz uganke vzeta:
Dva sinova, dva očeta,
pa povejte njih število.

Tastaréjša Kvartiča
Izmodrujeta oba:
**»V lovstvu vséga se ne dá
naučiti kar doma.**

***Da bo Joži znal lovit,
naj dobi si mentorja
in napravi naj izpit
iz gradiva lovskega!***«

Srednji Kvartič pridoda:
***»Joži naš, ker sin je moj,
boljšo šolo naj ima,
mentor naj mu bo Stagój,
to je lovec, ki kaj zna.«***

Príšel v prave je roké,
novih grehov se učil,
kakšnih pa, to se ne ve,
luna váruje arhiv.

Leta šla so zlagoma,
Pepč je jagal prav vesel,
grunt ta čas od Kvartiča
je socialízem vzel.

Družba svet ta potrebuje,
nove hiše rastejo,
zlate čase obljubuje
in jim vzame zemljo vso.

Ni več konjev! Tovornjaka,
Kvartič tretji zdaj ima,
a pred hišo spet ga čaka
nova slika Kvartiča ...

Naj vas dvom pač ne prevzame,
v srcu strah se naj ne širi:
Ni rodil se kar brez mame
tale Jožek Kvartič »štiri«!

Ko je lovsko kariero
delal Jože Kvartič »tri«,
zášel v faro je nektero,
kjer so jagri jagali.

In tako je sled boginje
naše lovske ga – Diane,
pripeljala na Mislínje
do bodoče lovske mame.

Tisto leto je iz Švice
Štefka spet domov prišla,
raje naše je bolnice
po Mislínji zdrávila.

Pepč tu sreča Štefko! ... Vžgal
v srcih se obeh je plamen,
Pepč besedo ji je dal,
moja boš, da veš, in amen.

Medicinska sestra zala,
lepa Štefka, tudi je
zaobljubo Pepču dala,
podarila mu srcé.

»Je bilo kot pravljica,«
Štefki vzradostí srcé
»v lov hodíla sva oba
v polje, lóge in v goré.«

Še izpit je naredila
za zeleno brátovšno,
štiri leta so minila,
Pepč že pije fántovšno.

Šli k poroki pred oltar,
šli so lovci Kvartiči,
je minilo let še par,
Jožek Kvartič se rodi.

In od ust do ust se širi,
širi se in govori,
da je Kvartič Jože »štiri«
najčistejša lovska kri.

Zdaj že Jožek ta lovi,
in izpit ima seveda
in kot právi Kvartiči
že po ženskah rad pogleda.

A še raje preko muhe
na golobe glinaste,
hrusta jih kot kekse suhe,
jih pogleda, se zdrobe.

Zlágoma, takó lepó,
čas mineva in beži,
sam ne ve, kedaj, kako
Jože »tri« je v penziji.

A spoznal že kar od kraja,
da ní slábo v penziji,
Štefki láhko več nagaja,
več se lovstvu posvetí.

Zlôbni jêzik čenče trosi:
**»Zjutraj skuha kavi dve,
belo, črno in poprosi
Štefko, da naj vzdigne se.**

**Pótlej grúlita ob kavi,
vsi pozante Kvartiča,
veste, kaj v uho ji pravi,
čísto sáma sta doma ...«**

Luna tukaj obmolčí,
noče govoriti,
ne spodobi kroniki
se, prav vse razkriti.

1991

Naše družine složno življenje pri Penezovih

Lovska kronika od Lojza Grebenška - Peneza

Stràšno tiste dni je šlo,
kot iz škáfa dan na dan,
vóde v Pako drle so,
je bučála ko orkan.

Strah prežémal je ljudi:
***Spet poplava nam grozi
kot pred letom tiste dni,
ko smo na grobove šli.***

Kislo Pénez zre v nebo,
míšči čelo, obrví:
***»Če tako naprej bo šlo,
ves načrt propade mi.***

***Pa tako sem srečen bil,
ko je gams pripadel mi,
dovolilnico dobil,
da smem gamsa streljati!***

***Nisem h tel str ljati
kar takoj avgusta,
dlako zimsko naj dobi,
dam mu malo lovopusta.«***

Zdaj je dlaka zimska  e,
 rn  op  e gams ima,
toda de  ta gre in gre,
biti mora Lojz doma.

Je obupan Lojz bent l,
gamsu v duhu dal slovo ...,
kar ust vi se naliv,
l hko bi se v jago  lo.

Lojz v trenutku o iv :
***»Gams zagvi no padel bo,
dol z Bezz kovih pe i
spravimo ga s k trco.«***

Pas zategne lovski si,
vzame pu ko r sano,
 e pred hi o Lojz stoji,
 aka rde o katrcu.

Kv rti  v nji se prismeji,
v tej rde i katrci,
v avto P neza povabi,
vtem udari se po glavi:

**»Midva sva pozábila,
kakšna je manira:
Naj pokličem Blážiča,
naj nama brankíra!**

**Veš, da je do zdaj pri vseh
gamsih Blážič zraven bil,
to bi bil prevélik greh,
če bi ti ga ven spustil.**

**In če kaj narobe gre,
če se kje kaj zafeceljá,
kadar Blážič zraven je,
se za krivca prepozna.**

**Če sva torej praktična,
Blážič nama bo brankíral,
a če stvar b' naróbe šla,
on bo kazen pokasíral ...«**

Mu že telefon zvoni:
»Nimam časa,« Blažič de,
**»pravkar prišel sem s poti,
treba plin nabavit je.«**

»Gams! ... Peči Bezjákové! ...,«
vrže Kvartič svoj adut ...
**»Na črpalki čakajte,
pridem čez petnajst minut! ...«**

V smer, kjer dere divja Paka,
zadreví jih katrca,
niso vedeli da čaka
jih na koncu kronika

Blázič v loku jih obkroži,
ko so prišli gor v peči,
gams pridirja, Penez sproži
in popolnoma zgreši.

Videli še gamsov dvoje
so junaki tisti dan,
vendar gamsa sta po svoje
zdrava šla čez hrib in plan ...

Kvartič:

**»Jage zdaj dva dni ne bo,
na grobove bomo šli,
čudno bi se slišalo,
če bi te dni jagali.**

**V ponedeljek torej spet,
kar ob sedmih naj bo to,
bi objágali ta svet,
gams gotovo padel bo.«**

To zamisel Kvartiča
sta sprejela ona dva.
Kvartič pelje ju domov,
vemo ne, kam sam je šel ...

Kot rečeno, je storjeno,
v ponedeljek so prišli
tja na mesto zgovorjeno,
tja v Bezjákove pečí.

Toda danes gamsov ni,
ki so zadnjič tu bili.
Lovci so si zdaj edíni:
Gams se skriva kje v planini.

V Špik jih žene lovska strast,
saj Kozják je gamsji raj,
tam bi moral gams dol past,
če pa gams ne, koza vsaj.

Penez, Blážič skupaj gresta
v Špik po tisti ozki poti
in – tega še zdaj ne vesta –
tudi kroniki naproti.

Kvartič pride sem od koč,se,
se pridruži ónima,
naj poreče kdo, kar hoče,
lov je rėsna náloga ...

Čez pečovje v vrh strmine
jo s korajžo mahnejo,
tam, kjer vrh v nebo izgine,
gamsa, glej, uzre oko.

Prav pozira črni svat!
Penezu vzdrhti srce,
Kvartič gor steguje vrat,
Blažič ust več ne zapre.

V Kvartiču tedaj vzbudi
se zavest (zavist?) gojiteljska:
**»Penez, ne ga streljati,
kozla kapitálnega!«**

Na pravičnost lovčevo
je potrkal ta poziv.
Penez pravi: **»Naj mu bo!«**
Gams tako ostal je živ.

Lovski bi dogodek ta
vreden bil zapitka,
grédo dol do fárovža
vzeti si počitka.

Tam pa, ej, nerodna reč,
čaka župnik támkajšnji,
Blažič zarad' nekih sveč
dogovárjat se hiti.

Župnik pa: **»Ne márajta,
sveče že še uredimo,
zdajle ra'j pokléknita,
prošnja za vaš lov zmolímo!«**

Že nad njima so roké,
že klečita lovca dva,
lovski blágor prosi se,
blagoslov še prejmeta.

Župnik reče: **»Vstánita,
vstánita junaka,
v lov se brž odprávitita,
lovski blagor čaka.**

**Bodita prepričana,
prošnja je uslišana,
lovski blagor pride,
preden dan zaíde.«**

Kvartič, skeptik, pa odkima:
**»Lov za danes je končan,
v koči bi nam liter vina
lovsko sklenil tale dan.«**

So že v koči, že sedijo,
že sta vino, malica
in že réčejo adijo,
že vijúga katrca.

Privijúga v peskolom:
**»Blažič naj izstopi, čaka! ...
Do ovinka péljal bom,
mórda je še možnost kaka.**

**Tu postoj! Se ne obiraj,
ko v ovinku vidiš me;
breg Savínekov zbrankíraj,
mórda kaj prikaže se!«**

To dé Kvartič, odbrzi ...
Ves čas Penez premišljuje
župnikove besedí,
ki jih še v ušesih čuje:
**»Bodita prepričana,
prošnja je uslišana,
lovski blagor pride,
preden dan zaide ...«**

Lojzu v srcu je gorkó,
upanje se mu je vžgalo:
**»Kaj če lovski blágor bo,
kaj če pel bom lovsko hvalo?
Dneva še zadósti je,
láhko bi zgodilo se ...«**

Vtem pa Kvartič:
**»Gams! Poglej!
Méri nizko in naprej!«**

Penez se odzove klicu,
ko da je elekrika,
že kopito je ob licu,
zagrmí narava vsa.

Gams je padel, hóče vstati,
Kvartič vpije **»Stréljaj še!«**
Pénez s puško préveč klati,
drugi strel zadene ne.

Kvartiču že prekipi:
»Stréljaj vendar še enkrát!«
Penez v tretje prst ukriví
in zadene gamsa v vrat.

V ognju pade gams, vzdrti,
vendar zadnje še moči
zbere v silovít odriv,
skoči, kot da bil bi živ.

V skoku gams ima smer táko,
da zaplúži v reko Pako,
dívja čézenj zahrumí,
vidi se le voda, kri.

Paka gamsa zdaj naprej
z mǎzlimi valovi žene,
Penez teče pa ob njej,
a rešitve ni nobene.

V kalni vodi se oblak
v dalji kaže od krvi,
tu in tam so roglji znak,
da izgubljen gams še ni.

Kvartič se požene v grôzi,
kmalu Lojza dohiti,
Penez vpije **»Pepč pomôzi,
saj ti úmeš plavati!«**

Paka drla preglasnó,
Kvartič Lojza slišal ni:
»Penez, skóči brž v vodó!«
Pepč na ves glas zakriči.

Kvartič puško Pénezu
bolj na silo 'zdere z rok,
a nato s pospeškom mu
je pomagal v vodni tok.

Penez v strahu zarjóve,
zgrabi gamsa za rogé,
a iz Pake ven ne móre,
z valom Lojz pomika se.

Kvartič vidi, da ne bo
Penez zmogel náloge,
sam požene se v vodó
in pomagati začné.

Nekakó so vsi trijé
prav počasi s húdo muko
iz objema Pake se
réšili, prišlí na suho.

Moker gams je bil do kože,
do pasu pa Lojz in Jože
»Kaj bi to,« Lojz govori,
»glavno, da smo živi vsi!«

Kvartič glávo dá postrani,
ve le sam, kaj misli si,
Lojz pa z nožem v roki káni
gamsa brž iztrébiti.

Na kolenih že kleči,
(Lojz mesar je izučén,
gamsa zna iztrébiti),
spretno čreva spravi ven.

S Péskolómove smeri
Blažič se je pripodíl,
slišal je le strele tri,
kliče zdaj: **»Si ga dobil?«**

Vtem ugléda Péneza
in kako kleči na tleh:
**»Jaz ti naj iztrébim ga,
ti si danes tu v gostèh!«**

Rekši to, glej, že kleči,
v gamsa seže in krvi
iz prgíšča pólnega
v Lojza strese blískoma.

Mora se smejati mu,
kdor ga vidi takega:
kri od glave do pasú,
ves premočen do petá.

»Kaj bi to,« Lojz ponovi,
»glavno, da smo živi vsi ...!«

Zgodba pa še ni končana,
šé je lovska trojka zbrana
in nas sveža gamsja sled
vodi v Kvártičevo klet.

Nekaj krogov so popili,
zdi se majhna družba ta,
za pomoč so si dobili
Rafa in še Méškota.

Zdaj še več so ga popili,
je pošlá zaloga vsa,
klet so čisto osušíli,
žejni šli od Kvártiča.

Se h Korošcu napotíla
z gamsom črnim družba zbrana,
tam pomoč je še dobila
Jožija in Pódpečána.

Gams je take družbe vréden
zdaj že láhko pójejo,
saj je skupaj vseh že sedem
vsak čas boljše volje so ...

Pénez záčne se v zadregi
sem in tja presédati:
**»Krava bo povígla drevi,
kaj če k meni zdaj bi šli?»**

**Rečem vam, to bo klobás,
kólikor hotéli boste,
v kleti hranim pa za vas
črno vino barve góste.«**

Družba zbrana se doméni,
končno rés bi šli lahkó,
Cic naj gamsa še océni,
pótlej skupaj pójdemo.

Tam nekje ob šesti uri
z gamsom črnim prídejo
vsi na Pénezove duri,
te široko se odpró.

Ínge jih prijazno vabi,
naj le noter vstópijo,
vprašat' tudi jih ne zábi,
če že čut'jo lakoto.

Vsa je védra, razigrána,
v lonec kuhat dá klobas,
gamsa kupit' hoče sama,
d'nar prešteva že na glas.

So zagnáli se v klobase,
Raf je druge prekosíl,
hválili so tiste čase,
ko še Raf ni vina pil.

Inge hoče Štefko, Méha,
naj še prideta ta dva
in nikákor prej ne néha,
pónju pošlje Józija.

Pride Štefka, pride Meh,
družba je zaključena,
zdaj jih kar enajst je vseh,
Ínge razigrána vsa.

Kúhati klobas spet dá,
miza je oblóžena,
saj je v hiši lovstva cvet,
Lojz kot muha leta v klet.

Vtem pa Inge spomni se:
**»Gamsa, prosim, stéhtajte,
zdajle hočem pláčati
tu so svetli tólarji.«**

Zdaj začnó se pa težave:
»Vago vstran, preljubi fantje,«
pravi Kvartič, **»vem iz gláve,
kílográmov štirinájst je!«**

Lojz pa: **»Ne in ne in ne!
Pepč, čeprav te rad imam,
z mojo vago stéhtajte
njej verjamem bolj ko vam.«**

**»Lojz, ta gams je stéhtan žé,
če verjameš ali ne;
štirinajst smo stéhtali,
dobro smo poglédali.«**

**»Pepč, prav nič ti ne pomaga,
z mojo moraš stéhtati,
to mesárska ti je vaga,
táke danes najti ni.«**

»Tvojo vago daj v muzej,«
gòni svojo Pepč naprej.
Lojz pa trd, nepopustljív:
»Ti boš 'z mene norce bril?!«

Pepč omága, Pénez zmaga,
gams na vagi že leži,
dolgo časa niha vaga,
némo glédajo očí ...

Končno vaga je obstala,
končno tiho se umirí,
Lojz natákne si očala,
dolgo v črtice bolščí.

**»Nič ne vidim, strela jasna,
dajte sém mi tist'le stol ...
Saj sem rekel, vaga krásna,
čístih šestnajst kil in pol.«**

**»Vidiš Lojz, da točna ni,
sem povédal fántje vam,
préveč vaga kaže ti
za poltrétji kilogram ...«**

Zamolčí pa kronika,
k'tero težo pláčala,
Inge ko denar je štela,
gamsa vzela vsa vesela.

Vemo le, da so bilí
dolgo zbrani skupaj še,
vzklíkali **»Lojz naj živí,
Saj uplénil gamsa je ...«**

To pove še kronika,
kaj je kázal koledar:
Lístopada drúgega
se zgodila je ta stvar.
Osem let je manj biló
Kot v dvatísočem jih bo.

1992

Lovski krst

Jožija Kvartiča

Na svetu boljših jagrov ni,
kot so ti naši Kvartiči.
So v lovstvu dobro znani tod,
pri njih gre jaga 'z roda v rod.

A jaga ni jim stvar edina,
ki vedno znova gre na sina,
ves čas odkar se svet vrti,
vsi Kvartiči so Jožeti.

Smo danes tukaj Kvartiča
četrtega krstili,
četrtega smo Jožeta
že v lovca spremenili.

Želimo dober mu pogled,
želimo ravne mu cevi
in dokler se vrtel bo svet
rod Kvartičev nam naj živi!

V našem lovskem domu v Lokah, 24. 12. 1989

Oto Blatnik starejši, ta pa zna

Oto Blatnik, zvita glava,
bolnega se naredi,
gre v Topólšico, tam plava,
se življenja veseli.

Tam so mlade terapevtke,
njih masaža dobro dé,
Oto póje jim popevke,
in domače pesmice.

In tako jih on osvaja,
pesmice jim gostolí,
terapevtke vse odkraja,
za njim méčejo oči.

Je v bazenu on prepeval,
da ste ga le slišali!
Glas njegov je kar odmeval
pod oboki svétlimi.

Med topólškimi turisti
Oto bil tako je glavni.
Govorili so »**Glej tisti
bil lahko bi pevec slavni.**«

Škoda le, da Mánica
príšla večkrat ni tam mimo.
Mórda bi prihránila
komu srčno bolečino.

1991

Oto Blatnik starejši napoveduje hude čase za kronista – 1992

Rekel Blatnik stókrat je,
več ko stokrat, tisočkrat:
**»Záradi te kronike,
Marjan, Bog te nima rad.**

**Šale zbijal v kronikah
si iz lovskega občéstva,
Bog ne bo odprl vrat
ti nebeškega kraljestva.«**

Če res Bog v nebeški raj
me nikakor ne spusti,
mi v tolažbo tó bo vsaj,
da bom med domačimi.

Če občutek me ne vara,
lovci vsi, družina vsá,
tu lepo ostane zbrana
ókrog Ota Blátnika.

Bom med svojimi ostal,
če mi Bog ne ódpre vrat,
Otu kronike bom bral,
da bo mogel godrnjat'.

LOVSKA KRONIKA

Uvod

Franc Blatnik

3

Predgovor

Marijan Salobir – avtor

5

Kronika od nenadkriljivega lovca Franca Faleta

7

Luna vidi grehe vse

Kronika od Jožeta Kvartiča - Pepča

15

Naše družine složno življenje pri Penezovih

Lovska kronika od Lojza Grebenska – Peneza

29

Lovski krst

Jožija Kvartiča

47

Oto Blatnik starejši, ta pa zna

49

Oto Blatnik starejši napoveduje hude čase za kronista

51

Zbirka DROBEN LIST

Marijan Salobir
LOVSKA KRONIKA

Izdala
Knjižnica Velenje

Zanjo
Vlado Vrbič

Uredil
Ivo Stropnik

Jezikovna redakcija
Velenika-Lektoris

Risba
Roman Kralj

Oblikovanje in prelom
Peter Stanislav Hafner

Tisk
**Gorenje IPC,
Program Grafika**

Velenje, 2012

»... Jaz sem droben, droben list,
ki drevo mu daje hrano ...«

Karel Destovnik Kajuh

Zbirka DROBEN LIST

Doslej izšlo:

1. Vinko Šmajš:
SKRITI DNEVNIK, 2007
2. Roman Kralj:
**KROKI-PORTRETI SLOVENSКИH
KNJIŽEVNIKOV**, 2008
3. Več avtorjev:
HOTENJ©A
Šaleški literarni almanah, 2008
4. Bojan Glavač:
PESMI IZ KLOBUKA, pesmi, 2009
5. Josip Bačič - Savski:
POSVETILNE PESMI, 2010
6. Marijan Salobir:
LOVSKA KRONIKA, 2012

Marijan Salobir

KNJIŽNICA
KNJIŽNICA VELENJE

ISBN 978-961-92287-8-4

Devetnajststopetinsedemdesetega leta ste me lovci Lovske družine Velenje sprejeli medse kot člana – pripravnika. Decembra, sedeminsedemdesetega leta sem v gostilni pri Pirhu v Šentilju prestajal lovski krst.

Visokemu sodnemu senatu predsedujoči Stane Mlinar mi je dosodil, naj od biriča Jožeta Kvartiča Pepča dobim tri udarce s krstno palico:

za puške pravilno nošenje – enega,
za lovsko čast in poštenje – enega,
za naše družine složno življenje – enega.

Vsi trije udarci so se me dobro prijeli, še posebno pa najbrž tretji. To se vidi tudi iz mojega odgovora Andreju Grebenšku. Za Almanah (1997) me je namreč vprašal: »V nekaj besedah mi povej, kaj ti pomeni, in kaj je za tebe lov!«

Dobil je odgovor:

»Zasnežena tišina mrzlih srebrnih noči o polni luni. Moji lovski prijatelji, o katerih pišem lovske kronike.«

Danes k temu dodajam:

»Hvala vam, moji lovski prijatelji!«

Vidite, spoštovani bralec, spoštovana bravka, to je moj lov, to je moj lovski življenjepis.

Marijan